

Књига пророка Данила — сто шездесет трећи део

Откривање пророштва: Разматрање једанаестог поглавља Данила

Jeff Pippenger

2024-03-28

Сада ћемо почети да пролазимо кроз једанаесто поглавље Данила.

И ја у првој години Дарија Међанина стајох да га утврдим и укрепим. А сада ћу ти казати истину. Ево, још ће три цара настати у Персији; а четврти ће бити далеко богатији од свију њих; и својом силом кроз своје богатство подигнуће све против царства Грчке. И устаће силан цар, који ће владати великом влашћу и чинити по својој вољи. А кад устане, царство ће се његово разбити и разделити на четири ветра небеска; али не његовом потомству, нити по власти којом је владао; јер ће се царство његово искоренити и припасти другима, а не њима. Данило 11:1–4.

Гавриле започиње тиме што обавештава Данила да је и он такође сарађивао с Даријем у његовој првој години, а то је година у којој је Даријев сестрић, његов војсковођа, заузео Вавилон и погубио Валтазара. Према првом стиху десетог поглавља, Данило прима ово виђење у трећој години Кировој, тако да Гаврило означава и Дарија и Кира као симболе који представљају „време свршетка“. Валтазара и Вавилон освојило је Мидо-Персијско царство 538. године пре Христа.

„Kir je opseo Vavilon, koji je osvojio lukavstvom 538. godine pre n. e., i smrću Valtasara, koga su Persijanci ubili, vavilonsko carstvo je prestalo da postoji.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Године 538. пре Христа, Данило је записао девето поглавље.

„Виђење забележено у претходном поглављу [осмом поглављу] дато је треће године Валтазара, 538. године пре Христа. Исте године, која је уједно била и прва година Даријева, догодили су се догађаји изложени у овом поглављу [деветом поглављу].“ Урија Смит, Данијел и Откривење, 205.

Прве године Дарија, која је била трећа и последња година Валтазара, 538. године пре Христа, Господ је казнио земљу Халдејаца и учинио је пустом.

И сва ће ова земља бити пустош и ужас; и ови ће народи служити цару вавилонском седамдесет година. И догодиће се, када се наврши седамдесет година, да ћу походити цара вавилонског и тај народ, говори Господ, за безакоње њихово, и земљу халдејску, и претворићу је у вечне пустоши. Јеремија 25:11, 12.

У десетом стиху Господ употребљава реч „после“, уводећи казну Вавилону. „После“ опустошења Вавилонa, Господ би извршио своје добро дело за Божји народ.

Јер овако вели Господ: Кад се наврши седамдесет година у Вавилону, походићу вас и испунићу вам своју добру реч, враћајући вас на ово место. Јеремија 25:10.

Ропство од седамдесет година почело је 606. године пре Христа.

„Пошто је седамдесет година отпочело 606. године пре Христа, Данило је разумео да се оне сада приближавају своме завршетку.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 205.

Седамдесетогодишње ропство отпочело је 606. године пре Христа, а завршило се 536. године пре Христа, што је било две године после смрти Валтасара и опустошења Вавилона 538. године пре Христа. То је била трећа година Кира. Гаврило смешта пророчанство о реци Хиддекел у трећу годину Кирову, и започиње излагање једанаестог поглавља позивањем на прву годину Даријеву, и тиме указује на две одређене године. И 538. и 536. година пре Христа биле су одређена времена; 538. година пре Христа била је одређено време да се пророчанство о седамдесет година оконча, а 536. година пре Христа била је одређено пророчко време када ће „после“ 538. године Господ извршити Своје добро дело за Свој народ.

538. пре н. е. и 536. пре н. е. обе су одређена времена, и представљене су двома историјским личностима: једна је била први цар Мидије, а друга први цар Персије. Крај седамдесет година дословног Израилја у ропству у дословном Вавилону представљао је хиљаду двеста шездесет година током којих је духовни Израил био у ропству у духовном Вавилону, од 538. године н. е. до 1798. године. Година 1798. била је „одређено време“, и тада је отпочео период који је пророчки означен као „време краја“. 538. пре н. е. и 536. пре н. е., које су представљене као „одређено време“, такође означавају почетак периода представљеног као „време краја“.

„Божја црква на земљи била је заиста у ропству током овог дугог раздобља неумољивог прогона, као што су и синови Израилјеви били држани у вавилонском ропству за време изгнанства.“ *Prophets and Kings*, 714.

Сва пророштва се односе конкретније на последње дане него на дане у којима су се први пут испунила; стога 538. г. пре н. е. и цар Дарије, заједно са 536. г. пре н. е. и царем Киром, представљају „време свршетка“ 1989. године, а та два цара су праслика председника Регана и председника Буша Старијег. 538. г. пре н. е. и 536. г. пре н. е. представљају један путоказ који се испуњава тако што се оба датума разумеју као да представљају тај један путоказ. Путоказ „времена свршетка“ састоји се од два симбола, и понекад се, као у случају Регана и Буша Старијег, оба симбола испуне у истој години. Али то је изузетак од правила, јер је путоказ „времена свршетка“ у Мојсијево време било рођење и Арона и Мојсија, које је било раздвојено трима годинама. У Христовој историји, то је било рођење Јована Крститеља и Христа, које је било раздвојено са шест месеци.

С „временом краја“, у историји антихриста, то су биле 1798. и 1799. година. Француска револуција је предмет пророштва, и почела је 1789. године, те је трајала десет година, завршивши се 1799, у своје одређено време, као што је и 1798. била одређено време. Заједно

оне поистовећују смртоносну рану нанету звери, а такође и жену која је јахала на звери и царовала над њом. Дарије је био цар који је победио свога непријатеља пославши своју војску кроз „зид“, и он представља Регана, који је победио свога непријатеља обарањем зида „гвоздене завесе“. Кир представља првог Буша, јер је Кир познат као Кир Велики, а Џорџ Буш старији је Буш већи, док је последњи Буш Буш мањи.

Јер су та два цара и та два датума која они представљају заправо један симбол. Један означава седамдесет година током којих ће Вавилон владати. Тај период од седамдесет година достигао је своје одређено време 538. године пре Христа и представљен је Даријем. Навршење ропства од седамдесет година достигло је своје одређено време 536. године пре Христа и представљено је Киром. Заједно они представљају „време краја“, када пророчка светлост треба да буде отпечаћена. Године 1798. први анђео из Откривења четрнаест дошао је у „време краја“, а сестра Вајт каже да тај анђео „није био нико мањи до Исус Христос.“

У трећој години Кировај, Михаило, кнез Божјег народа и арханђео анђелима, сишао је да ступи у дејство са Киром и потврди светлост која ће повести Кира да објави први од три указа који ће омогућити Божјем народу да се врати у Јерусалим и да поново изгради град, светињу, улице и зидове. То дело било је праслика дела првог и другог анђела, које је отпочело у „време свршетка“ 1798. године.

Силазак Михаила у време краја у данима Дарија и Кира представљао је долазак првог анђела 1798. године, и заједно они означавају долазак истог анђела, у „време краја“, 1989. године. Година 1989. означила је почетак раздобља „времена краја“, а уједно је била и одређено време. Одређено време означава окончање једног пророчког временског раздобља. Побуна 1863. године, код првог „Кадиса“ за савремени духовни Израил, била је почетак раздобља од сто двадесет и шест година које се окончало у „одређено време“ 1989. године. Сто двадесет и шест је десетак, или једна десетина, од хиљаду двеста шездесет, а на крају хиљаду двеста шездесет година, 1798. године, покрет првог анђела ступио је у историју. На крају сто двадесет и шест година, 1989. године, покрет трећег анђела ступио је у историју.

У првом стиху једанаестог поглавља Данила, Гаврило је пажљив и прецизан у свом одређењу да историја која је тамо представљена почиње с Киром, у време свршетка 1989. године. Кир Велики тамо представља Буша већег, за којим ће уследити три цара, а потом и четврти цар који ће бити далеко богатији од свих њих. Стога је тај четврти богати цар, који подиже сву Грчку, шести председник од 1989. године.

У догађајима десетог поглавља, Данило је приказан како тугује, и у свом искуству туговања бива преображен у обличје Христа, док посматра виђење. Период туговања од двадесет и једног дана представља раздобље смрти које се завршава васкрсењем. У десетом поглављу, Михаило је сишао с неба, а у Јуди седам, када Он силази, васкрсава Мојсија. У Откривењу, једанаестом поглављу, Мојсије (и Илија) су убијени и мртви леже на улици три и по симболичка дана. Тада Мојсије (заједно са Илијом) бива васкрснут „великим гласом“.

И после три дана и по дух живота од Бога уђе у њих, и стадоше на ноге своје; и велики страх спопаде оне који их гледаху. И чуше силан глас с неба где им говори: Попните се

амо. И узиђоше на небо у облаку; и непријатељи њихови гледаху их. Откривење 11:11, 12.

„Велики глас“ који васкрсава јесте глас арханђела, а арханђео је Михаило.

Јер ће сам Господ сићи с неба с повиком, с гласом арханђела и с трубом Божјом; и мртви у Христу васкрснуће најпре. 1. Солуњанима 4:16.

Istorija u kojoj su Mojsije i Ilija ubijeni i vaskrsnuti jeste istorija zapečaćenja sto četrdeset i četiri hiljade. Ta istorija započela je 11. septembra 2001. godine „prvim glasom“ anđela iz Otkrivenja osamnaest, za koji sestra Vajt kaže da dolazi kada su velike zgrade Njujorka bile oborene. „Drugi glas“ iz osamnaeste glave Otkrivenja oglašava se pri uskoro dolazećem zakonu o nedelji, kada se drugo Božje stado poziva da izađe iz Vavilona. To je ta istorija, istorija zapečaćenja, u kojoj je Danilo predstavljen kao onaj koji se menja u Hristov obličje posmatranjem viđenja „marah“, koje je ženski izraz viđenja „mareh“. To je „uzročno“ viđenje, koje „uzrokuje“ da se lik koji se posmatra bude reprodukovан u onima koji ga posmatraju.

Та историја о запечаћењу и о преображењу Данила у десетом поглављу обухвата силазак Михаила када Он васкрсава и преображава оне које представљају Мојсије, Илија и Данило. Он извршава васкрсење „великим гласом“ арханђела, пружајући тако и трећи „глас“, усред првог и последњег гласа, који су оба исти, јер су оба глас Осамнаестог поглавља Откривења. Средишњи глас јесте место где је представљена побуна, јер када је Михаило васкрсао Мојсија, није се препирао са Сотомом, иако је Сотона, зачетник побуне, био тамо да се успротиви.

Али Михаило арханђео, када се препирао са ђаволом и расправљао око Мојсијевог тела, не усуди се да на њега изрекне погрдну осуду, него рече: Господ нека те укори. Јуда 7.

Почетак времена запечаћења које је отпочело 11. септембра 2001. године и завршава се ускоро долазећим недељним законом, обележен је потписом „Истине“, јер је усред тог раздобља, у јулу 2023. године, велики глас арханђела отпочео дело васкрсавања мртвих у Христу, који изабирају да чују Његов средњи глас. Запазите да 2023. година долази двадесет и две године после 2001, а двадесет и два јесте десетина од двеста и двадесет, што је симбол везе између Божанства и човечанства, а уједно је и симбол обнове.

У јулу 2023. године, моћни анђео који није нико мањи до личност самога Исуса Христа, и који је Истина, који је такође Михаило, и који је Алфа и Омега, силази са поруком у Својој руци. Мала књига у Његовој руци јесте онај део Данила који је био запечаћен до последњих дана.

„У Откривењу се састају и завршавају све књиге Библије. Овде је допуна књиге пророка Данила. Једна је пророчанство; друга је откривење. Књига која је била запечаћена није Откривење, већ онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане. Анђео је заповедио: ‘А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка.’ Данило 12:4.” Дела апостолска, 585.

Део Даниловог пророштва који се односи на последње дане јесте једанаеста глава. То су последњих шест стихова једанаесте главе, али још одређеније, то су повести садржане у тој глави које се понављају у тих последњих шест стихова.

„Немамо времена за губљење. Пред нама су тешка времена. Свет је узбуркан ратним духом. Ускоро ће се одиграти призори невоље о којима се говори у пророштвима. Пророштво у једанаестој глави Данила готово је достигло своје потпуно испуњење. Много од историје која се одиграла у испуњењу овога пророштва поновиће се.“
Manuscript Releases, број 13, 394.

Шеснаести стих једанаесте главе Данила приказује историју која се понавља у четрдесет првом стиху, јер у том стиху цар са севера стоји у Славној земљи. Историја шеснаестог стиха указује на време када је римски војсковођа Помпеј одвео Јуду и Јерусалим у ропство.

Него онај који дође против њега чиниће по својој вољи, и нико неће опстати пред њим; и стајаће у славној земљи, која ће његовом руком бити уништена. Данило 11:16.

Намеравам да употребим овај стих као сидро за наше разматрање стихова који претходе том стиху, те ћу зато најпре поставити ово разумевање. Намера нам је да покажемо да историја која следи након распада царства Александра Великог у трећем и четвртном стиху започиње 1989. године, а затим идентификује садашњи украјински рат, Путинову победу над снагама Запада и Путинов последични пораз, који води у шеснаести стих.

„Иако Египат није могао да се одржи пред Антиохом, царем севера, ни Антиох није могао да се одржи пред Римљанима, који су сада дошли против њега. Ниједно царство више није било у стању да се одупре овој сили у успону. Сирија је била освојена и придодата Римском царству када је Помпеј, 65. године пре н. е., лишио Антиоха Азијатика његових посета и свео Сирију на римску провинцију.“

„Иста сила је такође требало да стане у Светој Земљи и да је прождере. Рим је ступио у везу са Божјим народом, Јеврејима, савезом, 161. године пре Христа, од ког датума заузима истакнуто место у пророчком календару. Ипак, није стекао надлежност над Јудејом стварним освајањем све до 63. године пре Христа; а потом на следећи начин.

„По Помпејевом повратку са његовог похода против Митридата, цара Понта, два супарника, Хиркан и Аристовул, борила су се за престо Јудеје. Њихов спор изнесен је пред Помпеја, који је убрзо увидео неправедност Аристовулових потраживања, али је желео да одложи одлуку у том предмету до после свога одавно жељеног похода у Арабију, обећавајући да ће се тада вратити и уредити њихове прилике онако како буде изгледало праведно и прикладно. Аристовул, проникнувши у Помпејева стварна осећања, пожурџи натраг у Јудеју, наоружа своје поданике и припреми се за снажну одбрану, решен да, по сваку цену, задржи круну за коју је предвиђао да ће бити досуђена другоме. Помпеј је помно следио бегунца. Када се приближио Јерусалиму, Аристовул, почевши да се каје због свога поступка, изиђе му у сусрет и настоја да среди ствар обећавајући потпуну покорност и велике своте новца. Помпеј, прихватавши ову понуду, посла Габинија, на челу једног одреда војника, да прими новац. Али када је тај легат

стигао у Јерусалим, затекао је капије затворене пред њим, и са врха зидина му је речено да град неће остати при том споразуму.“

„Помпеј, да не би допустио да на тај начин буде некажњено преварен, стави у окове Аристокбула, кога је задржао код себе, и одмах пође на Јерусалим са целом својом војском. Присталице Аристокбулове биле су за то да бране град; присталице Хирканове, да отворе капије. Пошто су ови други били у већини и надвладали, Помпеју је био омогућен слободан улаз у град. Потом су се Аристокбулови приврженици повукли на храмовну гору, чврсто решени да бране то место исто онако одлучно као што је Помпеј био решен да га покори. На крају три месеца у зиду је начињен пролом довољан за јуриш, и место је било освојено оштрицом мача. У страшном покољу који је уследио, побијено је дванаест хиљада људи. Био је то потресан приказ, запажа историчар, видети свештенике, који су у то време били заузети богослужењем, како мирном руком и непоколебивом намером настављају своју уобичајену службу, привидно несвесни дивљег метежа, премда су свуда око њих њихови пријатељи били предавани покољу, и премда се често и њихова сопствена крв мешала с крвљу њихових жртава.“

„Пошто је окончао рат, Помпеј је разорио зидине Јерусалима, пренео неколико градова из надлежности Јудеје под власт Сирије и наметнуо данак Јеврејима. Тако је Јерусалим по први пут освајањем доспео у руке оне силе која је требало да „славну земљу“ држи у свом гвоздемом стиску све док је сасвим не прождре.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Наставићемо ово проучавање у нашем наредном чланку.

„Чињеница да међу Божјим народом нема никакве распре нити узнемирења не треба да се сматра коначним доказом да се они чврсто држе здраве науке. Постоји разлог за страховање да можда не разликују јасно истину од заблуде. Када се проучавањем Светога писма не покрећу нова питања, када не настаје разлика у мишљењу која ће подстаћи људе да сами истражују Библију како би се уверили да имају истину, биће многих сада, као и у древна времена, који ће се држати предања и клањати се не знајући чему.

„Показано ми је да многи који тврде да познају садашњу истину не знају у шта верују. Они не разумеју доказе своје вере. Немају исправно схватање дела за садашње време. Када дође време кушње, има људи који сада проповедају другима, а који ће, испитујући ставове којих се држе, увидети да има много тога за шта не могу дати задовољавајући разлог. Док не буду тако испитани, неће знати колика је њихова велика неукост. А има и многих у цркви који узимају здраво за готово да разумеју у шта верују; али, док не настане спор, не познају сопствену слабост. Када буду одвојени од оних исте вере и принуђени да стоје појединачно и сами да објасне своје веровање, изненадиће се кад виде колико су им нејасне представе о ономе што су прихватили као истину. Извесно је да је међу нама дошло до удаљавања од живог Бога и окретања људима, стављајући људско на место божанске мудрости.

„Бог ће покренути Свој народ; ако друга средства закажу, међу њих ће ући јереси, које ће их просејати, одвајајући кукољ од пшенице. Господ позива све који верују Његовој речи да се пробуде из сна. Дошла је драгоцену светлост, прикладна за ово време. То је библијска истина, која показује опасности које су управо пред нама. Ова светлост треба да нас поведе на марљиво проучавање Светога писма и на најтемељније испитивање ставова којих се држимо. Бог жели да се сви аспекти и сва начела истине темељно и истрајно истражују, уз молитву и пост. Верници не треба да почивају у претпоставкама и нејасно одређеним схватањима о томе шта сачињава истину. Њихова вера мора бити чврсто утемељена на речи Божјој, тако да, када дође време кушње и када буду изведени пред већа да одговарају за своју веру, могу бити у стању да дају одговор за наду која је у њима, с кротошћу и страхом.

„Покрећите, окрећите, окрећите. Предмети које износимо пред свет морају за нас бити жива стварност. Важно је да, бранећи учења која сматрамо темељним чланцима вере, никада не допустимо себи да употребљавамо аргументе који нису у потпуности здрави. Они могу послужити да ућуткају противника, али не указују част истини. Треба да износимо здраве аргументе, који неће само ућуткати наше противнике, него ће издржати и најстроже и најдубље испитивање. Код оних који су себе увежбали као полемичаре постоји велика опасност да неће правично поступати с Божјом речју. При суочавању с противником наш озбиљан напор треба да буде да предмете изнесемо на такав начин да пробудимо осведочење у његовом уму, уместо да настојимо само да учврстимо верничко поверење.

„Какво год да је човеково умно напредовање, нека ни за тренутак не помисли да нема потребе за темељним и непрестаним истраживањем Светога писма ради веће светлости. Као народ, позвани смо да појединачно будемо ученици пророштва. Морамо бдети са ревношћу да бисмо разазнали сваки зрак светлости који ће нам Бог пружити. Треба да ухватимо прве одсјаје истине; а кроз молитвено проучавање може се стећи јаснија светлост, која се може изнети пред друге.”

„Када је Божји народ спокојан и задовољан својом садашњом просвећеношћу, можемо бити сигурни да Он неће имати наклоности према њима. Његова је воља да они стално иду напред, да би примали увећану и све већу светлост која им светли. Садашњи став цркве није мио Богу. Ушла је самоувереност која их је навела да не осећају потребу за више истине и већом светлошћу. Живимо у времену када сотона делује с десне и с леве стране, испред нас и иза нас; а ипак ми као народ спавамо. Бог хоће да се чује глас који ће пробудити Његов народ на деловање.” Testimonies, volume 5, 707, 708.